

PROSTORNA DISTRIBUCIJA SUVREMENE IMIGRACIJE U REPUBLICI HRVATSKOJ (2021. – 2024.)

SPATIAL DISTRIBUTION OF CONTEMPORARY IMMIGRATION IN THE REPUBLIC OF CROATIA (2021–2024)

KREŠIMIR IVANDA^{1*}, MARIO BARA², REBEKA MESARIĆ ŽABČIĆ³

¹ Sveučilište u Zagrebu, Ekonomski fakultet, Trg J. F. Kennedyja 6, Zagreb, Hrvatska / *Faculty of Economics and Business, University of Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 6, Zagreb, Croatia*, e-mail: kivanda@efzg.hr, <https://orcid.org/0000-0002-2931-0059>

² Hrvatsko katoličko sveučilište, Ilica 244, Zagreb, Hrvatska / *Catholic University of Croatia, Ilica 244, Zagreb, Croatia*, e-mail: mario.bara@unicath.hr, <https://orcid.org/0000-0002-9964-7802>

³ Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Trg Marka Marulića 19, Zagreb, Hrvatska / *Ivo Pilar Institute of Social Sciences, Trg Marka Marulića 19, Zagreb, Croatia*, e-mail: rebeka.mesariczabacic@pilar.hr, <https://orcid.org/0000-0003-0729-6855/>

* dopisni autor / *corresponding author*

DOI: 10.15291/geoadria.5105

Izvorni znanstveni rad / *Original scientific paper*

Primljeno / *Received*: 19-05-2026

Prihvaćeno / *Accepted*: 12-07-2026

Autori zadržavaju autorska prava nad svojim radom i pravom na objavljivanje bez ograničenja. Rad se licencira pod CC BY licencom što znači da članci mogu biti ponovno korišteni i distribuirani bez ograničenja dokle god je izvorni sadržaj ispravno citiran.

.....

Authors retain unrestricted copyright to their work and publishing rights. Work is licensed under the CC BY licence which allows articles to be re-used and re-distributed without restriction, as long as the original work is correctly cited.

Hrvatska se, kao tradicionalno emigracijsko područje, postupno transformira u imigracijsku zemlju, dok statistički podaci istodobno bilježe i povratne migracijske tijekove. U ovome se radu istražuju prostorni obrasci distribucije imigracije u Republici Hrvatskoj u razdoblju od 2021. do 2024. godine. U kontekstu intenziviranja migracijskih kretanja i promjena u demografskoj strukturi Hrvatske, studija analizira prostornu manifestaciju recentnih imigracijskih valova, uključujući povratak iseljenika i njihovih potomaka te doseljavanje stranih državljana. Na temelju službenih statističkih podataka rad identificira ključna središta imigracijske privlačnosti. Nalazi ukazuju na koncentraciju doseljavanja u velikim urbanim aglomeracijama s najznačajnijim gospodarskim aktivnostima, posebice u Gradu Zagrebu i Zagrebačkoj županiji, te u obalnim područjima koja karakterizira razvijen turistički i uslužni sektor (Primorsko-goranska i Splitsko-dalmatinska županija). Istodobno ruralna područja i dalje bilježe negativne demografske trendove, što dodatno produbljuje postojeće regionalne disparitete. Analiza otkriva da su ključni čimbenici koji oblikuju prostornu distribuciju imigracije ekonomske prilike (stanje na tržištu rada i stupanj gospodarskog razvoja) i kvaliteta života napose u priobalnim područjima. Rad ističe potrebu za usmjerenim regionalnim politikama radi uravnoteženja ovih tijekova i iskorištavanja pozitivnih učinaka imigracije za održivi razvoj nacionalnog teritorija.

KLJUČNE RIJEČI: imigracija, migracije, prostorna distribucija, regionalni razvoj, Hrvatska, demografski trendovi

Croatia, traditionally a country of emigration, is gradually transforming into a country of immigration, while statistical data also record return migration flows. This paper examines the spatial patterns of migration distribution in the Republic of Croatia during the period 2021–2024. In the context of intensified migration movements and changes in Croatia's demographic structure, the study analyses how recent waves of immigrants, including the return of emigrants and their de-

scendants, as well as the immigration of foreign nationals, are spatially manifested. Based on official statistical data the paper identifies the key centres of immigration attractiveness. The findings indicate that immigration is concentrated in major urban agglomerations with the most significant economic activities, particularly the City of Zagreb and Zagreb County, as well as in coastal regions characterized by a well-developed tourism and service sector (Primorje-Gorski Kotar County, and Split-Dalmatia County). At the same time, rural areas continue to experience negative demographic trends, further deepening the existing regional disparities. The analysis reveals that the principal factors shaping the spatial distribution of immigration are economic opportunities (labour market conditions and economic development) and quality of life, especially in coastal areas. The paper highlights the need for targeted regional policies aimed at balancing these flows and harnessing the positive effects of immigration for the sustainable development of the national territory.

KEYWORDS: immigration, migration, spatial distribution, regional development, Croatia, demographic trends

UVOD

Sve do okončanja pandemije bolesti CO-VID-19 Hrvatska je bila izrazito emigracijska zemlja smještena unutar imigracijskog kontinenta kojemu integralno pripada. Punopravnim članstvom u Europskoj uniji, Hrvatska je preuzela obvezu osiguravanja slobodnog kretanja ljudi i robe, što je jedno od temeljnih prava Unije. Tim su se pravom ekstenzivno koristili hrvatski građani koji su, potaknuti potražnjom europskih gospodarstava za kvalitetnom i fleksibilnom radnom snagom, 2013. godine pokrenuli emigracijski val koji traje i danas, iako smanjenim intenzitetom. Brojne ekonomske i društvene koristi članstva u Europskoj uniji u prvim godinama članstva bile su zasjenjene izuzetnim iseljeničkim valom iz Hrvatske. Taj iseljenički val posljedica je dugoročnih ekonomskih i društvenih neravnoteža, a pokrenut i ubrzan je postupnim otvaranjem niza razvijenih tržišta rada u Europi (Akrap & Ivanda, 2023). Negativna migracijska bilanca, uz negativno prirodno kretanje stanovništva, dovela je do značajnog smanjenja ukupnog broja stanovnika Hrvatske. Tijekom međupopisnog razdoblja od 2011. do 2021. godine, ukupan broj stanovnika smanjio se za 9,64 %. Depopulacija je zabilježena u svim županijama, a posebno je bila izražena u slavonskim županijama te u Sisačko-moslavačkoj županiji. Uz ekonomske čimbenike, na emigraciju su utjecale i brojne druge varijable koje su oblikovale društvenu klimu pogodnu za iseljavanje. Nakon završetka pandemije 2022. godine i posljedičnog snažnog gospodarskog oporavka, Hrvatska je prvi put od 2008. godine zabilježila pozitivan migracijski saldo, uz 11 685 više doseljenih nego iseljenih osoba (Državni zavod za statistiku [DZS], 2025a). Glavni cilj ovoga rada je prikazati prostorni raspored i vremensku dinamiku suvremene međunarodne imigracije u Republici Hrvatskoj na razini županija u razdoblju od 2021. do 2024. godine. Rad primjenjuje deskriptivni i eksplorativni analitički pristup. Uz prikaz prostorne distribucije, rad deskriptivno operacionalizira i raspravlja o ključnim ekonomskim i društvenim determinantama koje oblikuju uočene regionalne razlike.

INTRODUCTION

Until the end of the COVID-19 pandemic, Croatia was predominantly an emigration country situated within an immigration continent of which it is an integral part. Through its full membership in the European Union, Croatia assumed the responsibility of ensuring the free movement of people and goods, representing one of the fundamental rights of the EU. This right has been extensively used by Croatian citizens who, driven by the demands of European economies for a high-quality and flexible workforce, initiated a wave of emigration in 2013 that continues today, albeit with reduced intensity. The numerous economic and social benefits of membership in the European Union were overshadowed by an exceptional wave of emigration from Croatia in the first years of membership. This wave of emigration is a consequence of long-term economic and social imbalances and was initiated and accelerated by gradual opening of a few developed labour markets in Europe (Akrap & Ivanda, 2023). A negative net migration rate, coupled with negative natural population growth, has resulted in a significant reduction in Croatia's total population. The total number of inhabitants decreased by 9.64% during the intercensal period from 2011 to 2021. All counties experienced a population decline, which was particularly pronounced in the Slavonian counties and Sisak-Moslavina County. In addition to economic factors, emigration was influenced by numerous other variables that shaped a social climate conducive to departure. Following the conclusion of the pandemic in 2022 and the subsequent robust economic recovery, Croatia recorded a positive net migration rate for the first time since 2008, with 11,685 more immigrants than emigrants (CBS, 2025a). The main objective of this paper is to present the spatial distribution and temporal dynamics of contemporary immigration in the Republic of Croatia at the county level in the period from 2021 to 2024. The paper applies a descriptive and exploratory analytical approach. In addition to presenting the spatial distribution, the paper descriptively operationalizes and discusses the key economic and social determinants that shape the observed regional differences.

MIGRACIJSKI KONTEKST HRVATSKE

Obrasci međunarodnih migracija rijetko su statični. Mnogobrojne su zemlje prošle dugoročne transformacije svojih migracijskih profila, prelazeći iz tradicionalnih emigracijskih regija u odredišta za međunarodne migrante. Taj se fenomen često opisuje konceptom migracijske tranzicije, koji objašnjava kako gospodarski razvoj, demografske promjene i politička integracija postupno preoblikuju migracijske sustave. Zemlje koje prolaze gospodarski rast, demografsko starenje i nedostatak radne snage često prelaze iz emigracijskih u imigracijske države. Hrvatska je nedavno počela bilježiti porast razine imigracije, napose u sektorima koji se suočavaju s deficitom radne snage, kao što su turizam, građevinarstvo i uslužne djelatnosti. Slijedom toga, Hrvatska poprima karakteristike dualnoga migracijskog sustava, u kojemu istodobno koegzistiraju emigracija i imigracija (Bara, 2023). Statistički podaci Državnog zavoda za statistiku ilustriraju tu transformaciju. Prije pandemije COVID-19 imigranti su pretežito dolazili iz susjednih zemalja jugoistočne Europe (Bosne i Hercegovine, Srbije i Sjeverne Makedonije). Međutim, od 2022. godine uočena je velika promjena uz rastući udio migranata iz izvaneuropskih zemalja, poput Nepala, Indije i Filipina. Posljednjih godina broj stranih radnika značajno se povećao, što odražava potražnju na tržištu rada, ali i usvajanje fleksibilnijih migracijskih politika. Paralele se mogu povući s drugim europskim urbanim područjima i uslužnim gospodarstvima orijentiranim na turizam u kojima se zapošljava velik broj imigranata. U takvim su kontekstima prisutne mnogobrojne migrantske zajednice, posebice one iz Azije i istočne Europe (Van Hooren, 2010). Razlike su evidentne i s obzirom na intenzitet gospodarskih aktivnosti; primjerice, urbanizirane sjeverne regije Italije privlačnije su i međunarodnim i unutarnjim migrantima, što pridonosi demografskom rastu, nasuprot južnim regijama u kojima su migracijski priljevi slabiji (Benassi i sur., 2025). Recentna istraživanja među stranim radnicima u Hrvatskoj upućuju na

MIGRATION CONTEXT OF CROATIA

International migration patterns are rarely static. Numerous countries have undergone long-term transformations in their migration profiles, shifting from traditional regions of emigration to destinations for international migrants. This phenomenon is often described through the concept of migration transition, which explains how economic development, demographic change, and political integration gradually reshape migration systems over time. Countries experiencing economic growth, demographic ageing, and labour shortages frequently transition from emigration to immigration states. Croatia has recently begun to experience increasing levels of immigration, particularly in sectors facing labour shortages such as tourism, construction, and services. Consequently, Croatia has gradually started to exhibit characteristics of a dual migration system, in which emigration and immigration coexist simultaneously (Bara, 2023). Statistical data from the Croatian Bureau of Statistics illustrate this transformation. Prior to the COVID-19 pandemic, immigrants were predominantly from neighbouring countries of Southeast Europe (Bosnia and Herzegovina, Serbia, and North Macedonia). However, since 2022 a pronounced shift has been observed, with a growing share of migrants originating from non-European countries such as Nepal, India, and the Philippines. In recent years, the number of foreign workers has increased significantly, reflecting both labour market demand and the adoption of more flexible immigration policies. Parallels can be observed with other European urban areas and tourism-oriented service economies where many immigrants find employment. In these contexts, numerous migrant communities are present, particularly from Asia and Eastern Europe (Van Hooren, 2010). The differences are also evident depending on the intensity of economic activity; for instance, the urbanised northern regions of Italy are more attractive to both international and internal migrants, contributing to demographic growth, in contrast to southern regions where migrant inflows are weaker (Benassi et al., 2025).

namjere dugotrajnijega ili čak trajnoga boravka, kao i na planove za preseljenje te spajanje obitelji (Balabanić i sur., 2025). S obzirom na skromno povijesno iskustvo Hrvatske s imigracijskim i integracijskim politikama, razumijevanje te tranzicije pruža važnu teorijsku osnovu za analizu suvremenih imigracijskih obrazaca u zemlji. Unatoč sve većem akademskom interesu za migracijske procese u Hrvatskoj, prostorna dimenzija suvremene imigracije ostaje relativno nedovoljno istražena. Iako statistički podaci jasno pokazuju brz porast broja stranih radnika i stanovnika, nedostaju istraživanja koja analiziraju gdje se ti migranti naseljavaju unutar zemlje te kako se njihova prostorna distribucija razvija tijekom vremena. Postojeće studije često se fokusiraju na migracijske trendove na nacionalnoj razini, bez detaljnoga ispitivanja regionalnih ili urbanih obrazaca.

TEORIJSKI OKVIR

Čikaška sociološka škola odigrala je temeljnu ulogu u oblikovanju proučavanja urbanih sredina, rasnih, međuetničkih odnosa i imigrantskih iskustava početkom 20. stoljeća. Znanstvenici povezani s tom tradicijom razvili su koncept humane ekologije te su grad promatrali kao „prirodni laboratorij“ za razumijevanje društvenih procesa. Robert E. Park, središnja figura Čikaške škole, formulirao je ključni konceptualni okvir koji opisuje faze kroz koje migranti prolaze na putu prema konačnoj asimilaciji: kontakt–sukob–prilagodba–asimilacija. Postupna asimilacija imigranata bila je zamišljena kao dugoročno rješenje za ublažavanje urbanih konflikata (García, 2025). Iako se o njoj široko raspravlja u literaturi i primjenjuje se u različitim kontekstima, ne postoji jedinstvena, univerzalno prihvaćena definicija rezidencijalne segregacije. Definicije variraju od općeg razumijevanja, koje se odnosi na stupanj neujednačenosti rasporeda određene skupine na geografskom području, do višedimenzionalne konceptualizacije koju su uveli Douglas S. Massey i Nancy A. Denton (1988). Njihov okvir identificira pet dimenzija segregacije: ujednačenost (*evenness*),

Recent research among foreign workers indicates intentions to remain in Croatia for a long time or even permanently, as well as plans for relocation and family reunification (Balabanić et al., 2025). Given Croatia's limited historical experience with immigration and integration policies, understanding this transition provides an important theoretical basis for analysing contemporary immigration patterns in the country. Despite growing academic interest in migration processes in Croatia, the spatial dimensions of contemporary immigration remain relatively underexplored. Although statistical data clearly demonstrate a rapid increase in the number of foreign workers and residents, there is limited research analysing where these migrants settle within the country and how their spatial distribution evolves over time. The existing studies largely focus on migration trends at the national level without detailed examination of regional or urban patterns.

THEORETICAL BACKGROUND

The Chicago School of Sociology played a foundational role in shaping the early twentieth-century study of cities, race relations, interethnic relations, and immigrant experiences. Scholars associated with this tradition developed the concept of human ecology and regarded the city as a 'natural laboratory' for understanding social processes. Robert E. Park, a central figure of the Chicago School, formulated a key conceptual framework describing the stages through which migrants pass on the path toward eventual assimilation: contact-conflict-accommodation-assimilation. Gradual assimilation of immigrants was envisioned as a long-term solution for mitigating urban conflicts (García, 2025). Although widely discussed in the literature and applied across various contexts, there is no single universally accepted definition of residential segregation. Definitions range from a general understanding, referring to the degree to which a particular group is unevenly distributed across a geographical area, to a multidimensional conceptualization introduced by Douglas S. Massey

izloženost (*exposure*), koncentraciju (*concentration*), centralizaciju (*centralization*) i grupiranost (*clustering*) (Royuela & Vargas, 2010). Osim ekonomskih prilika, migrante privlače i područja koja nude višu kvalitetu života. Lančana migracija postaje ključni mehanizam koji održava prostorne migracijske obrasce te može biti jednako značajna za unutarnje i međunarodne migracije. Migrantske mreže obavljaju važne funkcije jer raniji migranti smanjuju troškove i rizike za kasnije migrante pružajući im informacije, neformalnu pomoć i razne druge resurse (Skop i sur., 2006). Migracija je inherentno prostorni proces. Migranti su rijetko ravnomjerno raspoređeni po nacionalnom teritoriju. Umjesto toga, teže koncentraciji u regijama u kojima su ekonomske prilike, infrastruktura i društvene mreže najrazvijeniji. Posljedično, prostorni raspored imigranata središnja je tema u migracijama i urbanoj sociologiji. Dok regionalna distribucija imigranata čini jednu dimenziju migracija, drugi važan aspekt odnosi se na unutarnju prostornu strukturu gradova. Migranti se često koncentriraju u specifičnim četvrtima ili dijelovima unutar urbanih područja, stvarajući obrasce rezidencijalnog grupiranja ili segregacije. Diljem Europe novi valovi imigracije tijekom 20. i 21. stoljeća potaknuli su zabrinutost u vezi s kulturnom fragmentacijom, društvenim podjelama, međuetničkim tenzijama i rastućom antipatijom prema imigrantima. Iako se koncepti poput prostorne asimilacije i segregacije često operacionaliziraju na unutargradskoj razini, oni imaju izravnu refleksiju i na širi regionalni kontekst. Regionalna atraktivnost pojedinih područja diktira primarni prihvrat migranata. U europskom kontekstu, regije s visokim intenzitetom turizma, razvijenim uslužnim sektorom te izraženom gospodarskom dinamikom poput obalnih ili razvijenih industrijskih regija pokazuju znatno veći intenzitet imigracije. To posljedično stvara regionalnu polarizaciju unutar nacionalnog teritorija, gdje se u ekonomski dinamičnim regijama stvara potreba za specifičnom radnom snagom, dok ruralna i gospodarski stagnirajuća područja ostaju izvan tih tijekova. Gradovi diljem Europske unije, uslijed širenja međunarodnih

and Nancy A. Denton (1988). Their framework identifies five dimensions of segregation: evenness, exposure, concentration, centralization, and clustering (Royuela & Vargas, 2010). In addition to economic opportunities, migrants are also attracted to areas that offer a higher quality of life. Chain migration becomes a key mechanism sustaining spatial migration patterns and can be equally significant for both internal and international migration. Migrant networks perform important functions because early migrants reduce the costs and risks for subsequent migrants by providing information, informal assistance, and various other resources (Skop et al., 2006). Migration is inherently a spatial process. Migrants are rarely distributed evenly across national territories. Instead, they tend to concentrate in regions where economic opportunities, infrastructure, and social networks are most developed. Consequently, the spatial distribution of immigrants represents a central topic within migration and urban sociology. While the regional distribution of immigrants constitutes one dimension of migration, another important aspect concerns the internal spatial structure of cities. Migrants frequently concentrate in specific neighbourhoods or districts within urban areas, producing patterns of residential clustering or segregation. Across much of Europe, new waves of immigration during the twentieth and twenty-first centuries have raised concerns regarding cultural fragmentation, social division, interethnic tensions, and growing dislike toward immigrants. Although concepts such as spatial assimilation and segregation are often operationalized at the intra-city level, they also have a direct reflection on the wider regional context. The regional attractiveness of individual areas dictates the primary reception of migrants. In the European context, regions with high tourism intensity, a developed service sector and pronounced economic dynamism such as coastal or developed industrial regions show a significantly higher intensity of immigration. This consequently creates regional polarization within the national territory, where economically dynamic regions create the need for a specific workforce, while rural and economically stagnant areas re-

migracija, postali su obilježeni sve većom etničkom i religijskom raznolikošću. U pojedinim sredinama obrasci rezidencijalne segregacije podudaraju se s visokim udjelima stanovnika specifičnoga migracijskog podrijetla (Artero & Chiodelli, 2020; Galeano & Bayona-i-Carrasco, 2018; Malmberg i sur., 2018; Panori i sur., 2019). Jedna od utjecajnih teorijskih perspektiva u tom području je teorija prostorne asimilacije. Prema tom modelu, imigranti se u početku naseljavaju u četvrtima s nižim troškovima stanovanja i većom koncentracijom drugih migranata. S vremenom, kako migranti ostvaruju socioekonomsku mobilnost i postaju integriraniji u društvo domaćina, postupno se sele u imućnije ili etnički mješovite četvrti. Rezidencijalna mobilnost tako odražava procese društvene integracije (Wen, 2019). Alternativna perspektiva je teorija stratifikacije mjesta (*place stratification theory*), koja naglašava strukturne barijere koje mogu ograničiti rezidencijalne izbore migranata. Diskriminacija na tržištu nekretnina, socioekonomske nejednakosti i institucionalna ograničenja mogu spriječiti određene migrantske skupine u pristupu poželjnijim četvrtima, što rezultira postojanim obrascima segregacije. Iz te perspektive, rezidencijalna segregacija odražava šire društvene nejednakosti, a ne samo privremene faze asimilacije (Charles, 2003). Istraživanja urbanih migracija diljem Europe sugeriraju da se ovi procesi mogu odvijati istodobno. U nekim slučajevima migranti formiraju etničke enklave koje pružaju društvenu potporu, ekonomske prilike i kulturnu bliskost. S druge strane, segregacija može biti posljedica strukturnih nejednakosti koje ograničavaju pristup migranata stanovanju i prilikama za zapošljavanje. Za migrantske skupine koje prolaze kroz procese akulturacije unutar društva, prakse većinskog društva su važne jer izravno utječu na njihove akulturacijske strategije. Većinsko društvo također prolazi kroz proces akulturacije putem vlastitih strategija: multikulturalizma, „lonca za taljenje“ (*melting pot*), segregacije i isključenosti (Berry, 2006, p. 35). Strategija segregacije povezana je s društvenim praksama u kojima većinsko stanovništvo nameće marginalizaciju manjinskih skupina te se može prepoznati kao

main outside these flows. With the expansion of international migration, cities across the European Union have become characterized by increasing ethnic and religious diversity. In some urban contexts, patterns of residential segregation coincide with higher shares of residents with specific migration backgrounds (Artero & Chiodelli, 2020; Galeano & Bayona-i-Carrasco, 2018; Malmberg et al., 2018; Panori et al., 2019). One influential theoretical perspective in this field is spatial assimilation theory. According to this model, immigrants initially settle in neighbourhoods with lower housing costs and higher concentrations of other migrants. Over time, as migrants achieve socioeconomic mobility and become more integrated into the host society, they gradually move into more affluent or ethnically mixed neighbourhoods. Residential mobility thus reflects processes of social integration (Wen, 2019). An alternative perspective is place stratification theory, which emphasizes structural barriers that may constrain migrants' residential choices. Discrimination in housing markets, socioeconomic inequalities, and institutional constraints can prevent certain migrant groups from accessing more desirable neighbourhoods, resulting in persistent patterns of segregation. From this perspective, residential segregation reflects broader social inequalities rather than merely temporary stages of assimilation (Charles, 2003). Research on urban migration across Europe suggests that both processes may occur simultaneously. In some cases, migrants form ethnic enclaves that provide social support, economic opportunities, and cultural familiarity. In other cases, segregation may result from structural inequalities that limit migrants' access to housing and employment opportunities. For migrant groups undergoing processes of acculturation within society, the practices of the majority society are important because they directly influence migrants' acculturation strategies. The majority society also undergoes a process of acculturation through its own strategies: multiculturalism, the melting pot, segregation, and exclusion (Berry, 2006, p. 35). The strategy of segregation is associated with social practices in which the marginalization of minority groups is imposed by the

strategija isključivanja (Berry, 2006, p. 35). S obzirom na to da su koncepti asimilacije, rezidencijalne segregacije, akulturacije i prostorne stratifikacije primarno teorijski i empirijski razvijani na mikroprostornim jedinicama, njihova izravna statistička operacionalizacija zahtijeva precizne podatke na nižim razinama. U trenutačnom kontekstu suvremene imigracije u Hrvatskoj, obilježenom visokom volatilnošću podataka za manje prostorne jedinice, analiza na makroregionalnoj (županijskoj) razini nameće se kao nužan prvi korak. Stoga se u ovome radu navedeni koncepti ne operacionaliziraju kao mjerljive varijable, već služe kao širi interpretativni okvir za razumijevanje ishodišta migracijskih tokova. Regionalna (županijska) distribucija prikazana u nastavku interpretira se kao makropreduvjet mikroprocessa: tek kada se identificiraju žarišta regionalne koncentracije (gdje se migranti naseljavaju na razini države), otvara se prostor za buduća istraživanja koja će unutar tih specifičnih županija mjeriti stupanj segregacije ili prostorne stratifikacije na razini gradova.

U Hrvatskoj su istraživanja rezidencijalne segregacije još uvijek relativno ograničena u odnosu na zemlje Zapadne Europe. Međutim, rastući broj stranih radnika i stanovnika sugerira da bi dinamika urbanih migracija mogla postati sve značajnija u budućnosti. Gradovi poput Zagreba i drugih većih urbanih središta vjerojatno će doživjeti povećanu prostornu koncentraciju migranata, osobito u četvrtima koje nude pristupačno stanovanje i blizinu radnih mjesta. Razumijevanje rezidencijalnih obrazaca važno je ne samo za analizu dinamike migracija, već i za rješavanje širih pitanja društvene kohezije i integracije. Prostorno grupiranje migranata može utjecati na pristup obrazovanju, mrežama zapošljavanja i javnim uslugama. Stoga ispitivanje obrazaca urbanog naseljavanja pruža dragocjen uvid u dugoročne izglede za integraciju migrantske populacije. Dodatni metodološki oprez potreban je zbog fenomena sekundarnog stanovanja i tzv. „fiktivnog stanovništva“, koje zamagluje stvarno stanje na razini popisnih jedinica, posebno u priobalnim područjima (Čuka, 2026).

majority population and can be recognized as a strategy of exclusion (Berry, 2006, p. 35). Given that the concepts of assimilation, residential segregation, acculturation and spatial stratification have been primarily theoretically and empirically developed at micro-spatial units, their direct statistical operationalization requires precise data at lower levels. In the current context of contemporary immigration in Croatia, marked by high volatility of data for smaller spatial units, analysis at the macro-regional (county) level imposes itself as a necessary first step. Therefore, in this paper, the concepts are not operationalized as measurable variables but serve as a broader interpretative framework for understanding the origins of migration flows. The regional (county) distribution presented below is interpreted as a macro-precondition of the micro-process: only when hot spots of regional concentration are identified (where migrants settle at the state level), does space open up for future research that will measure the degree of segregation or spatial stratification at the city level within these specific counties. In Croatia, research on residential segregation remains relatively limited compared with that in Western European countries. However, the growing number of foreign workers and residents suggests that the dynamics of urban migration may become increasingly significant in the future. Cities such as Zagreb and other major urban centres are likely to experience increasing spatial concentration of migrants, particularly in neighbourhoods offering affordable housing and proximity to employment opportunities. Understanding residential patterns is important not only for analysing migration dynamics but also for addressing broader issues of social cohesion and integration. Spatial clustering of migrants can influence access to education, employment networks, and public services. Consequently, examining patterns of urban settlement provides valuable insights into the long-term prospects for the integration of migrant populations. Additional methodological caution is needed due to the phenomenon of secondary housing and the so-called 'fictitious population,' which obscures the real situation at the level of census units, especially in coastal areas (Čuka, 2026).

PODACI I METODE

Istraživanje se temelji na službenim administrativnim podacima Državnog zavoda za statistiku (DZS). U radu se koriste dva skupa podataka. Primarni skup obuhvaća godišnje zapise o unutarnjim i vanjskim migracijskim kretanjima na razini općina i županija za razdoblje od 2011. do 2024. godine. Ti podaci pokrivaju svih 556 općina i gradova, kao i 20 županija te Grad Zagreb. Analiza je ograničena na razdoblje nakon 2020. godine (2021. – 2024.) kako bi se obuhvatio najnoviji imigracijski val i izbjeglo miješanje s obrascima mobilnosti iz pretpandemijskog vremena. Drugi skup podataka, koji također objavljuje DZS, sadrži procjene stanovništva sredinom godine po županijama za isto razdoblje.

Analiza se provodi isključivo na županijskoj razini (NUTS-3). To je osnovna administrativna i statistička jedinica ispod državne razine u Hrvatskoj. Podaci na razini općina, iako dostupni, pokazuju znatnu volatilnost zbog malog broja stanovnika. Stoga nisu prikladni za relevantnu usporednu analizu. Ukupno je analizirana 21 prostorna jedinica: 20 županija i Grad Zagreb, koji ima poseban administrativni status.

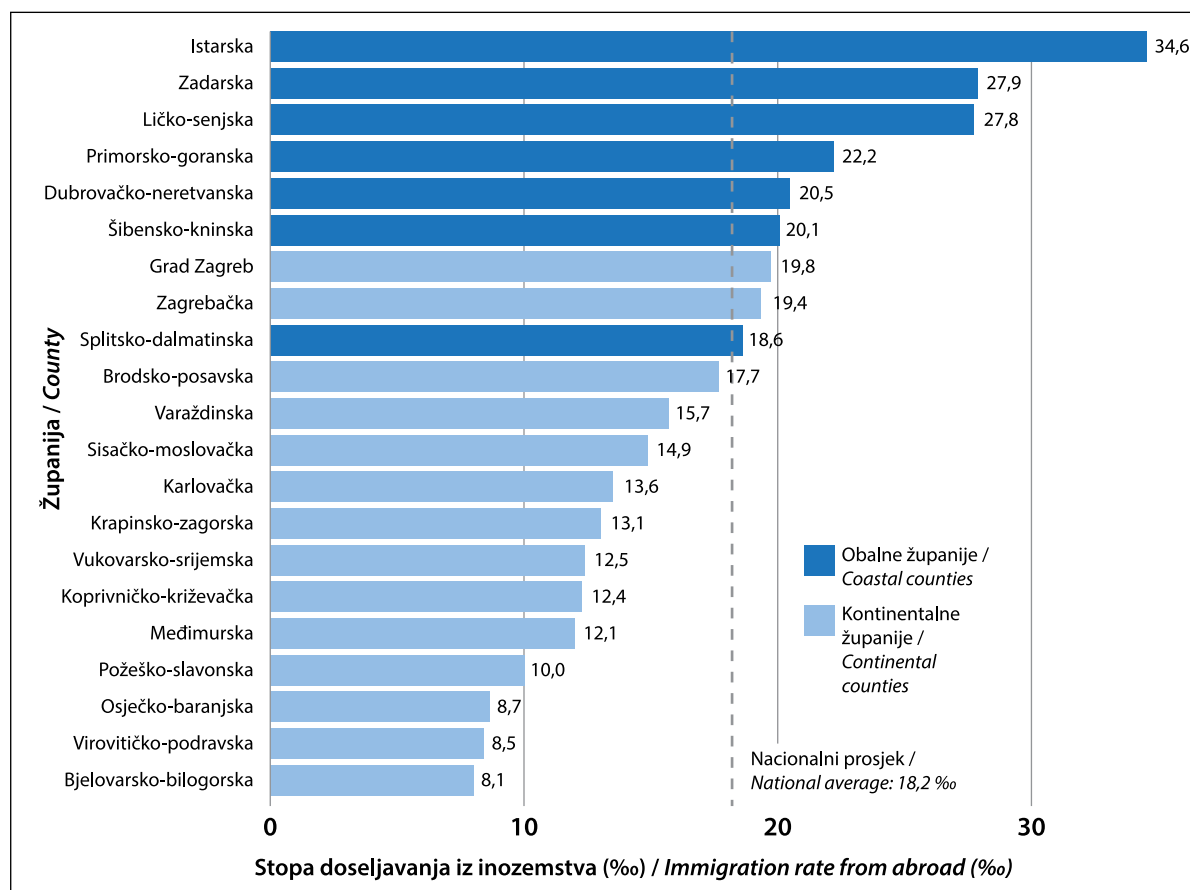
Ključna varijabla istraživanja jest broj doseljenih iz inozemstva. Prema metodologiji DZS-a, doseljenima iz inozemstva smatraju se osobe koje su promijenile uobičajenu državu stanovanja na razdoblje koje traje ili se očekuje da će trajati najmanje godinu dana (DZS, 2025a). Radi valjane usporedbe među županijama, apsolutni su brojevi pretvoreni u stope na 1000 stanovnika s pomoću odgovarajućih godišnjih procjena stanovništva. Vanjski migracijski saldo izračunat je kao razlika između doseljenih iz inozemstva i iseljenih u inozemstvo za svaku županiju i godinu.

Obrada podataka i vizualizacija provedene su u programskom jeziku R. Korišteni su paketi *tidyverse* i *ggplot2* za pripremu i prikaz podataka te *giscoR* i *sf* za rad s prostornim podacima i kartografiju. Analitički je pristup deskriptivan i eksplorativan. Statističko modeliranje nije primijenjeno. Cilj je karakterizirati prostorni raspored i vremensku dinamiku nedavne međunarodne

DATA AND METHODS

This study relies on official administrative data published by the Croatian Bureau of Statistics (CBS) (Croatian: *Državni zavod za statistiku*, DZS). Two datasets are used. The primary dataset contains annual records of internal and international migration flows at the municipality and county (*županija*) level for the period 2011–2024, covering all 556 municipalities and cities as well as 20 counties and the City of Zagreb. For the purposes of this study, the analysis is restricted to the post-2020 period (2021–2024), which captures the most recent immigration wave and avoids conflation with pre-pandemic mobility patterns. The second dataset contains mid-year population estimates by county for the same period, also published by CBS. The analysis is conducted exclusively at the county level (NUTS-3), which represents the primary administrative and statistical unit below the national level in Croatia. Municipality-level data, while available, exhibit substantial volatility due to small population sizes and are therefore not suitable for meaningful comparative analysis. In total, 21 spatial units were analysed: 20 counties and the City of Zagreb, which holds a distinct administrative status.

The key research variable is the number of immigrants from abroad. According to the methodology of the Croatian Bureau of Statistics (CBS), immigrants from abroad are defined as persons who have changed their country of usual residence for a period that lasts, or is expected to last, at least one year (CBS, 2025a). To enable meaningful cross-county comparisons, all absolute counts are converted to rates per 1,000 inhabitants using the corresponding annual mid-year population estimates. Net international migration was calculated as the difference between immigration from abroad and emigration abroad for each county and year. All data processing and visualisation were performed in R, using the *tidyverse* and *ggplot2* packages for data wrangling and visualisation, and the *giscoR* and *sf* packages for spatial data and mapping. The analytical approach is descriptive and exploratory. No statistical modelling is applied. The aim is to characterise the spatial distribution and temporal dynamics of re-

SLIKA 1. Stopa doseljavanja iz inozemstva po županijama u Hrvatskoj 2024. godine (%)

FIGURE 1 Immigration rate by county in Croatia in 2024 (%)

Izvor: izračun autora prema DZS-u (2025a, 2025b) / Source: authors' calculations based on CBS (2025a, 2025b)

imigracije kroz skup od šest komplementarnih vizualizacija.

REZULTATI I RASPRAVA

U nastavku su prikazani prostorni i vremenski obrasci doseljavanja iz inozemstva na razini hrvatskih županija, s posebnim naglaskom na razlike u intenzitetu doseljavanja, njegovu dinamiku u razdoblju 2021. – 2024. te saldo međunarodne migracije.

Sl. 1. prikazuje izrazito neujednačenu raspodjelu stopa doseljavanja iz inozemstva za svih 21 hrvatsku županiju u 2024. godini, rangiranih prema intenzitetu. Istarska županija bilježi najvišu stopu od 34,6 doseljenika na 1000 stanovnika, što je gotovo dvostruko više od državnog prosjeka od 18,2 ‰. Slijede Zadarska sa stopom od 27,9 ‰ te Ličko-senjska županija s 27,8 ‰.

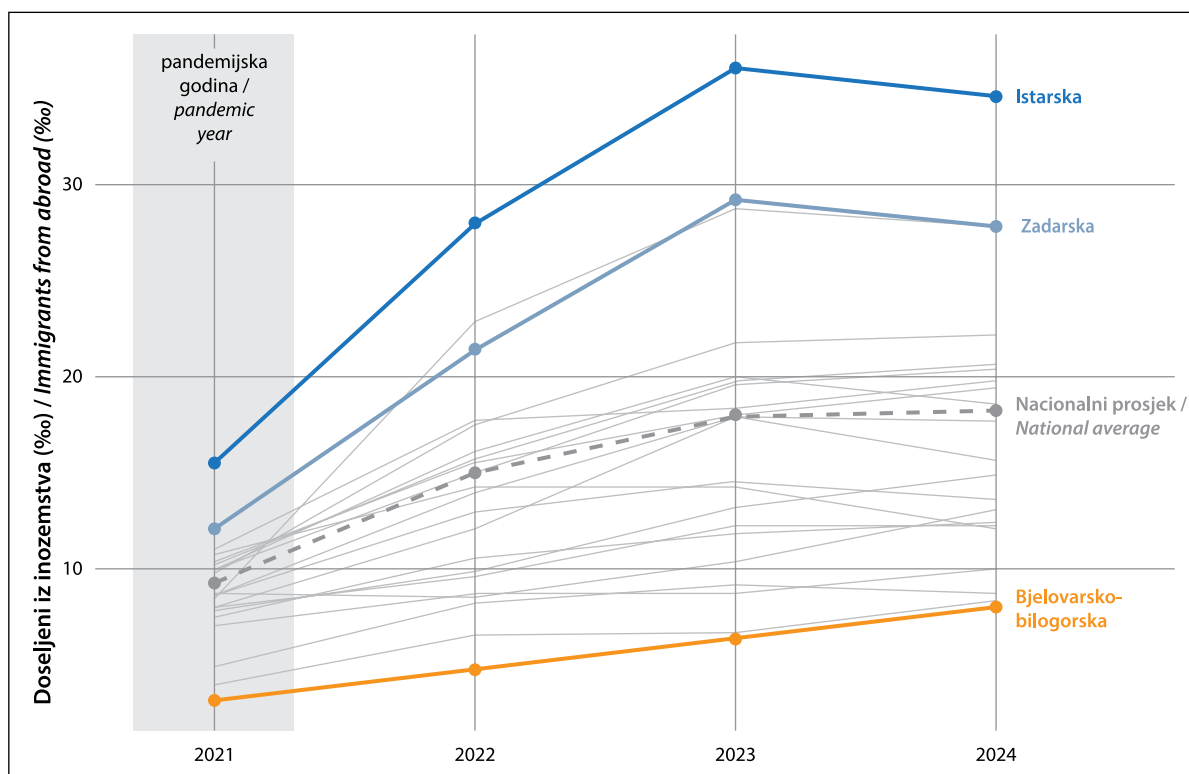
Na začelju se nalaze Bjelovarsko-bilogorska (8,1 ‰) i Virovitičko-podravska (8,5 ‰). Njihove su

cent international immigration through a set of six complementary visualisations.

RESULTS AND DISCUSSION

The following section presents the spatial and temporal patterns of immigration from abroad at the county level in Croatia, with particular emphasis on differences in immigration intensity, its dynamics over the 2021–2024 period, and the international migration balance.

Figure 1 shows a highly uneven distribution of immigration rates from abroad across all 21 Croatian counties in 2024, ranked by intensity. Istria County records the highest rate at 34.6‰, nearly double the national average of 18.2‰. Zadar County and Lika-Senj County follow with rates of 27.9‰ and 27.8‰, respectively. At the lower end, Bjelovar-Bilogora County (8.1‰) and Virovitica-Podravina County (8.5‰) record rates of less than half the national average. The data

SLIKA 2. Trendovi doseljavanja po županijama u Hrvatskoj, 2021. – 2024. (‰)

FIGURE 2 Trends in immigration by county in Croatia, 2021–2024 (‰)

Izvor: izračun autora prema DZS-u (2025a, 2025b) / Source: authors' calculations based on CBS (2025a, 2025b)

stope niže od polovice državnog prosjeka. Podaci ukazuju na jasnu geografsku podjelu. S jedne su strane jadranske županije, dok su s druge strane kontinentalne, ponajprije slavonske županije.

Razvoj stopa doseljavanja na županijskoj razini tijekom četverogodišnjeg istraživačkog razdoblja vidljiv je na Sl. 2. Najvažniji je nalaz da je uzlazni trend gotovo univerzalan. Gotovo sve županije zabilježile su porast intenziteta međunarodnog doseljavanja između 2021. i 2024. godine. Takav obrazac upućuje na strukturno ubrzanje imigracije na razini cijele države, a ne na preraspodjelu između regija.

Među istaknutim županijama Istarska bilježi najveći apsolutni porast, s 15,6 ‰ u 2021. na 34,6 ‰ u 2024. godini. Razlika između županija s najvišim i najnižim vrijednostima u tom se razdoblju povećala, što ukazuje na postupno produbljivanje prostorne polarizacije. Sive linije prikazuju ostale županije, plavim su linijama istaknute Istarska i Zadarska županija, a narančastom Bjelovarsko-bilogorska županija. Isprekidana crna linija označava državni prosjek, dok je sivom trakom izdvojena 2021. godina kao pandemijski referentni okvir. Jaz između priobalnih i kontinentalnih

reveal a clear geographic divide between Adriatic counties on the one hand and continental, particularly Slavonian, counties on the other.

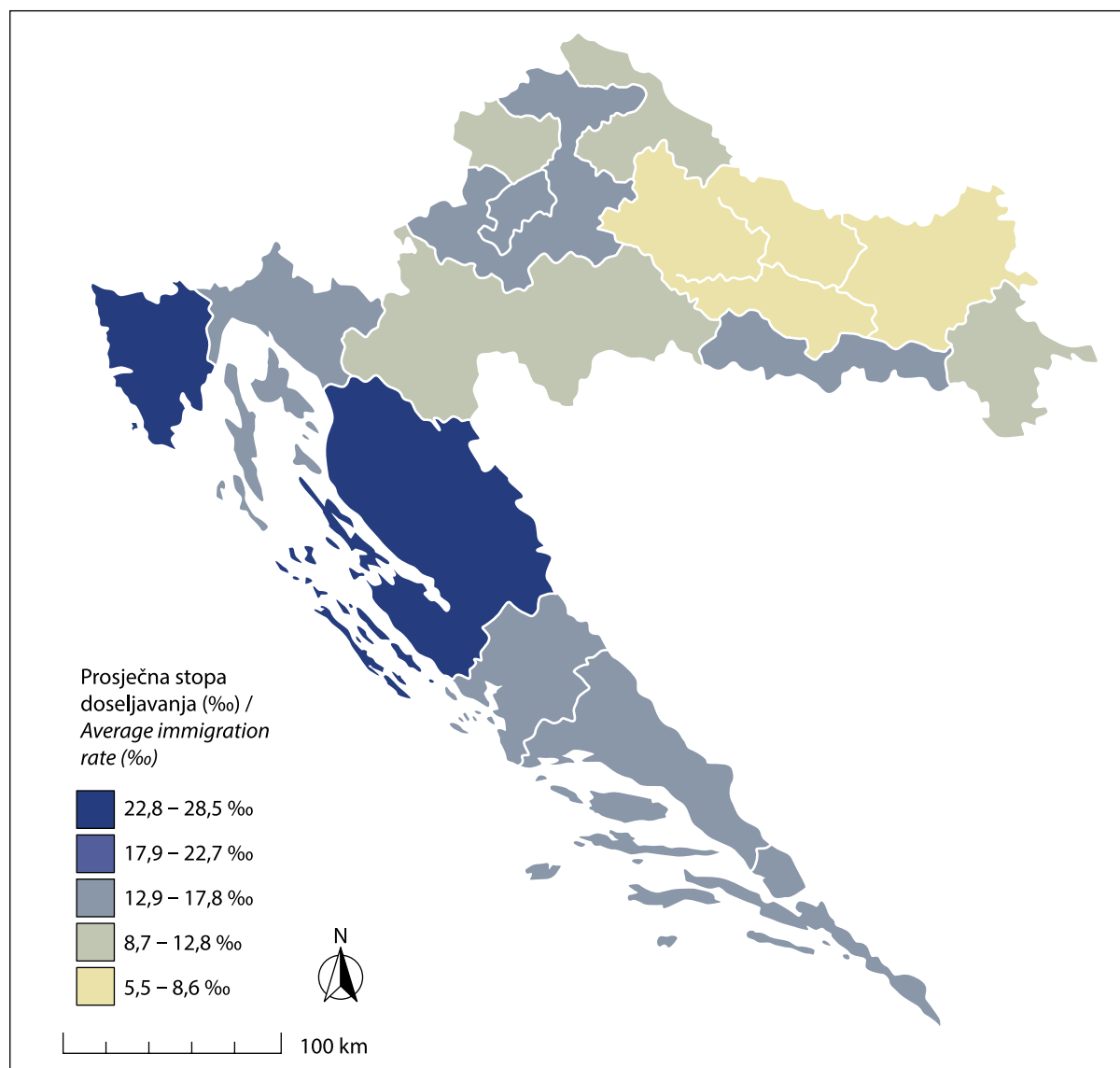
Figure 2 traces the evolution of county-level immigration rates over the four-year study period. The most salient finding is that the upward trend is nearly universal – almost all counties experienced an increase in international immigration intensity between 2021 and 2024. This pattern suggests a structural, country-wide acceleration of international immigration rather than a redistribution between regions. Istria shows the steepest absolute increase among the highlighted counties, rising from 15.6‰ in 2021 to 34.6‰ in 2024. The gap between the highest and lowest counties widened over the period, pointing to a gradual deepening of spatial polarization. The grey lines represent the remaining counties, while Istria County and Zadar County are highlighted in blue and Bjelovar-Bilogora County in orange. The dashed black line indicates the national average, while the grey band highlights 2021 as the pandemic reference year. The gap between coastal and inland counties widened consistently over the period, suggest-

županija kontinuirano se širio. To sugerira ubrzanje prostorne polarizacije nedavne imigracije u Hrvatskoj.

Vremenska dinamika unutar promatranog razdoblja nije jednolična te se njezino tumačenje ne može svesti isključivo na linearni rast. Godina 2021. još uvijek odražava ograničenja mobilnosti vezana za pandemiju bolesti COVID-19, kada su međunarodna kretanja bila bitno smanjena administrativnim mjerama i smanjenom potražnjom za radnom snagom u uslužnom i turističkom sektoru. Razdoblje od 2022. do 2024. godine podudara se s fazom snažnog gospodarskog oporavka i intenziviranog uvoza radne snage iz izvan europskih zemalja. Stoga zabilježeni porast doseljavanja dje-

ing an accelerating spatial polarization of recent immigration in Croatia.

The temporal dynamics within the observed period are not uniform and cannot be interpreted solely as linear growth. The year 2021 still reflects mobility restrictions related to the COVID-19 pandemic, when international movements were significantly reduced by administrative measures and reduced demand for labour in the service and tourism sectors. The period from 2022 to 2024 coincides with a phase of strong economic recovery and intensified labour imports from non-European countries. Therefore, the recorded increase in immigration partly represents the recovery of migration flows

SLIKA 3. Prosječna godišnja stopa doseljavanja po županijama u Hrvatskoj, 2021. – 2024. (‰)

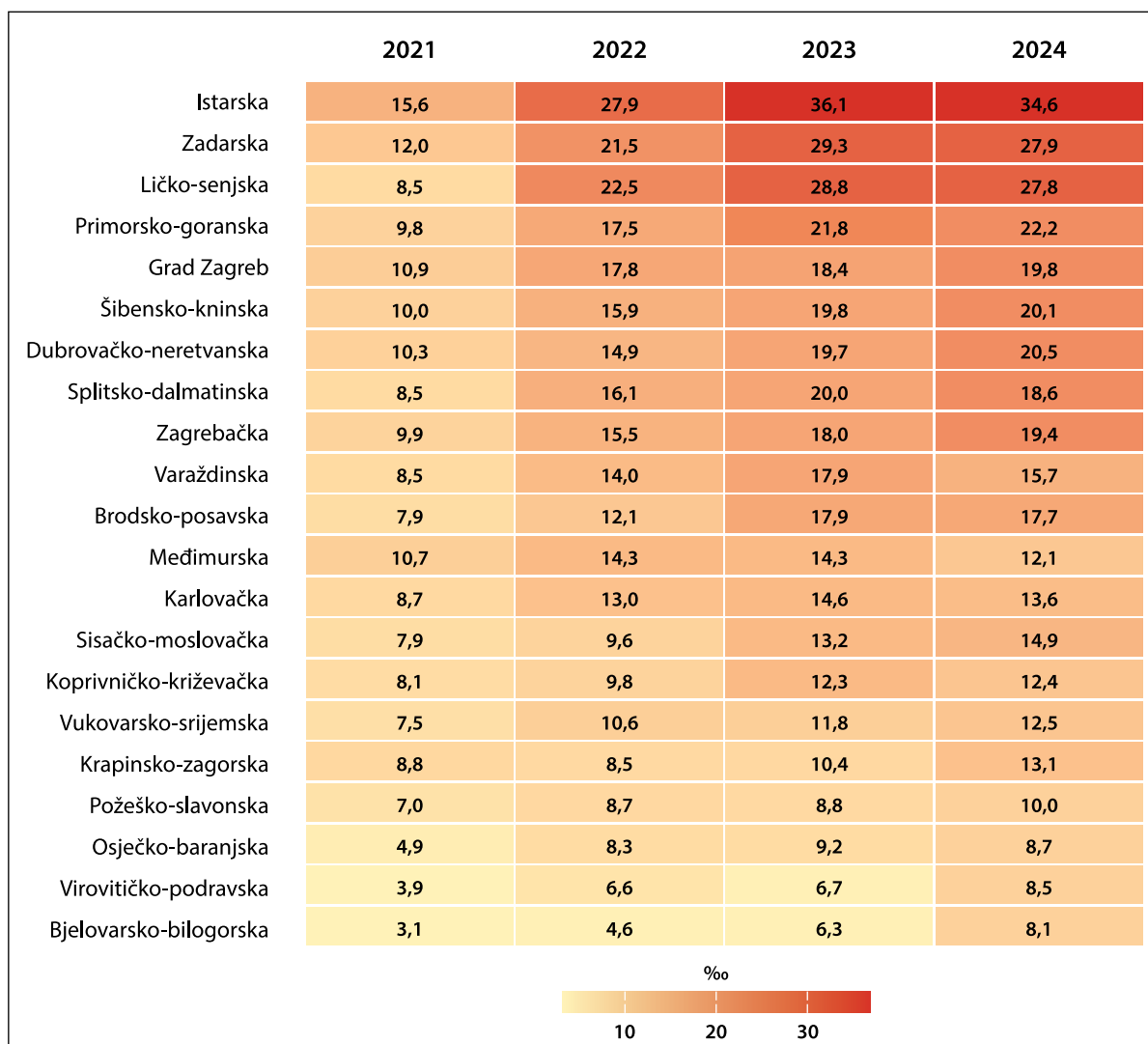
FIGURE 3 Average annual rate of immigration by county in Croatia, 2021–2024 (‰)

Izvor: izračun autora prema DZS-u (2025a, 2025b) / Source: authors' calculations based on CBS (2025a, 2025b)

lomice predstavlja oporavak migracijskih tijekova na pretpandemijsku razinu, a djelomice strukturno jačanje imigracije kao trajnijeg obilježja hrvatskoga migracijskog sustava.

Razlika između dvaju potperioda vidljiva je i u apsolutnim vrijednostima. Nacionalna stopa doseljavanja iz inozemstva u 2021. godini iznosila je 9,26 ‰, dok prosjek razdoblja 2022. – 2024. doseže 17,08 ‰. Najveći relativni porast između 2021. i prosjeka razdoblja 2022. – 2024. zabilježile su upravo obalne županije s razvijenim turističkim gospodarstvom, dok je u kontinentalnim, prije svega slavonskim županijama, dinamika rasta bila znatno slabija. To upućuje na zaključak da pandemijska godina 2021. nije tek nužno referentno ishodište četverogodišnjeg niza, već strukturno različita faza, te da glavnina identificiranih

to the pre-pandemic level, and partly a structural strengthening of immigration as a more permanent feature of the Croatian migration system. The difference between the two sub-periods is also visible in absolute values. The national rate of immigration in 2021 was 9.26 ‰, while the average for the period 2022–2024 reaches 17.08 ‰. The largest relative increase between 2021 and the average for the period 2022–2024 was recorded precisely in coastal counties with a developed tourism economy, while in continental, primarily Slavonian counties, the growth dynamics were significantly weaker. This points to the conclusion that the pandemic year 2021 is not just a necessary reference starting point of a four-year series, but a structurally different phase, and that most of the identified spatial

SLIKA 4. Doseljavanje iz inozemstva po županijama u Hrvatskoj, 2021. – 2024. (‰)

FIGURE 4 Immigration from abroad by county in Croatia, 2021–2024 (‰)

Izvor: izračun autora prema DZS-u (2025a, 2025b) / Source: authors' calculations based on CBS (2025a, 2025b)

prostornih obrazaca proizlazi iz postpandemijske dinamike tržišta rada.

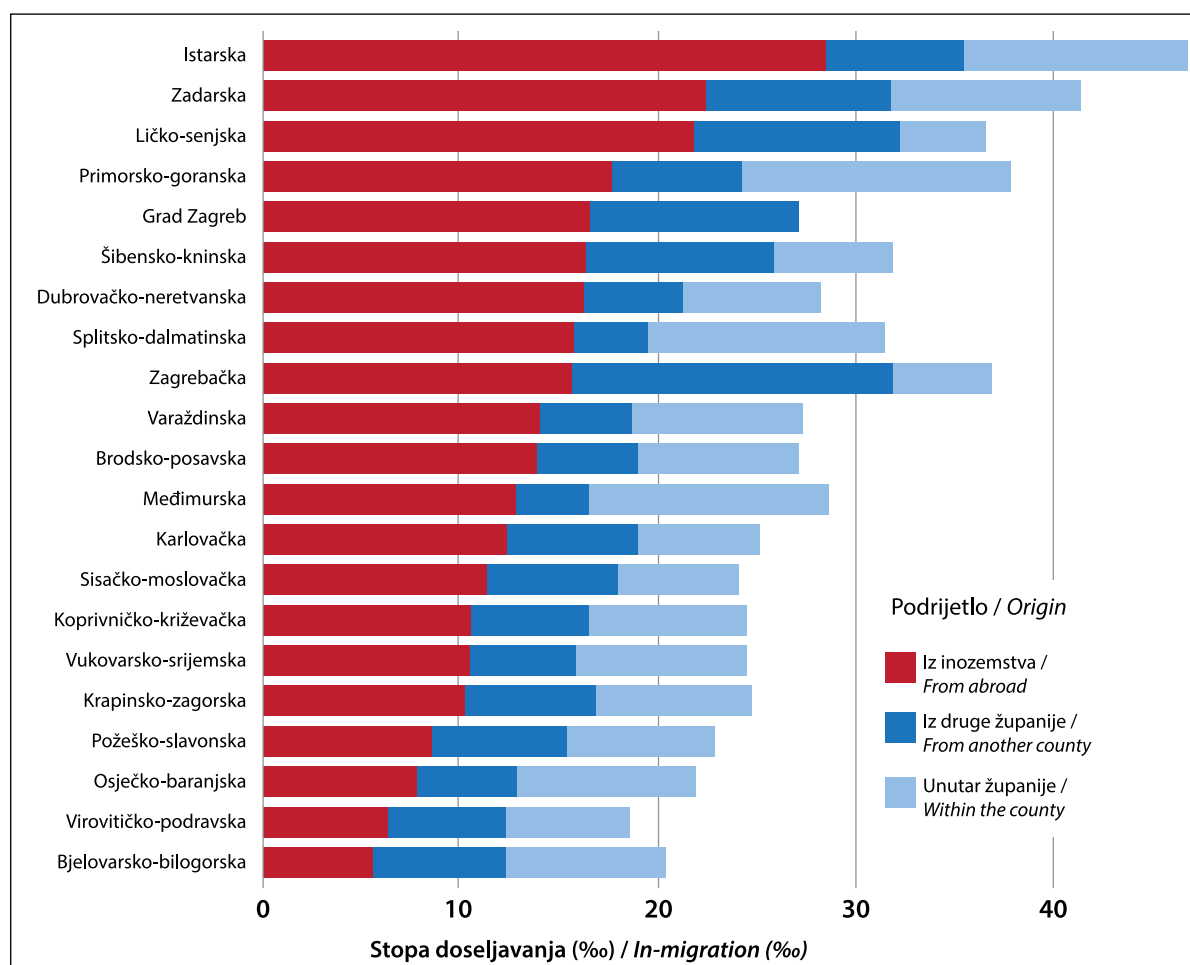
Prostorna distribucija prosječnih godišnjih stopa doseljavanja iz inozemstva po županijama za cijelo razdoblje od 2021. do 2024. godine na kartogramu na Sl. 3. potvrđuje podjelu na priobalje i unutrašnjost uočenu ranije na Sl. 1. Taj se obrazac zadržava i u višegodišnjem prosjeku. Jadranska obala – od Istre na sjeverozapadu, preko dalmatinskih županija do Dubrovačko-neretvanske na jugu – tvori neprekinuti pojas visokog intenziteta. Grad Zagreb i okolna Zagrebačka županija nalaze se u srednjem rang. To je odraz njihove ekonomske važnosti, ali i velike apsolutne baze stanovništva. Kontinentalne županije, posebno one u Slavoniji, postojano bilježe najniže stope.

Na Sl. 4. prikazane su stope doseljavanja po županijama i godinama pomoću „toplinske karte“ (*heatmap*), što omogućuje istodobno sagledavanje prostorne hijerarhije i vremenske dinamike. Re-

patterns arise from the post-pandemic dynamics of the labour market.

Figure 3 maps the average annual immigration rate across counties for the full 2021–2024 period. The choropleth map confirms the coastal – inland divide identified in Figure 1 and extends it to the full temporal average. The Adriatic coast – from Istria in the northwest through the Dalmatian counties to Dubrovnik-Neretva in the south – forms a continuous high-intensity belt. The City of Zagreb and its surrounding Zagreb County occupy a middle tier, reflecting both their economic centrality and large absolute population base. Continental counties, particularly those in Slavonia, consistently record the lowest rates.

Figure 4 presents immigration rates by county and year using a heatmap, allowing the spatial hierarchy and temporal dynamics to be examined simultaneously. The ranking of counties accord-

SLIKA 5. Sastav doseljavanja prema podrijetlu i županijama, prosjek 2021.–2024. (‰)

FIGURE 5 Composition of migration by origin and county, 2021–2024 average (‰)

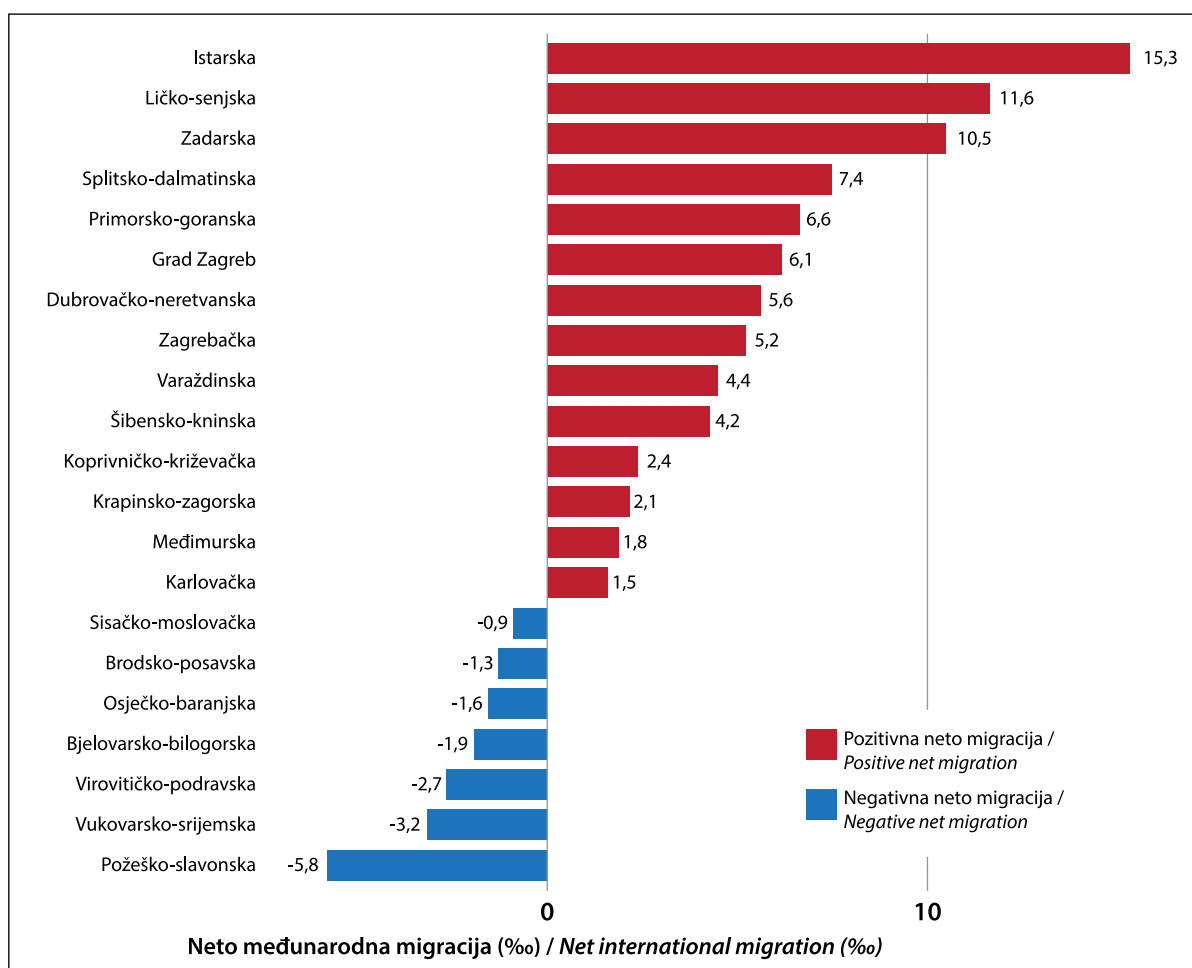
Izvor: izračun autora prema DZS-u (2025a, 2025b) / Source: authors' calculations based on CBS (2025a, 2025b)

doslijed županija prema prosječnoj stopi doseljavanja ostaje gotovo potpuno stabilan tijekom sve četiri godine, što upućuje na postojanost regionalne hijerarhije. Relativni položaj pojedinih županija pritom se tijekom promatranog razdoblja tek neznatno mijenjao.

Postupno pojačavanje crvenog tona s lijeve na desnu stranu potvrđuje opći uzlazni trend uočen na Sl. 2. Toplinska karta ujedno pokazuje da priobalne županije, zajedno s Gradom Zagrebom, uglavnom zauzimaju gornji dio poretka, dok je porast stopa doseljavanja između 2021. i 2024. godine zabilježen u gotovo svim županijama. Istarska županija bilježi najviše vrijednosti u svakoj promatranoj godini, dok Bjelovarsko-bilogorska županija dosljedno ostvaruje najniže stope. Takav istodobni porast u gotovo svim županijama upućuje na strukturno jačanje međunarodne imigracije na razini cijele države, a ne na njezinu regionalnu preraspodjelu.

ing to the average immigration rate remains almost entirely stable across all four years, indicating the persistence of the regional hierarchy. The relative position of individual counties changed only slightly over the observed period.

The gradual intensification of the red shading from left to right confirms the general upward trend observed in Figure 2. The heatmap also shows that coastal counties, together with the City of Zagreb, generally occupy the upper part of the ranking, while an increase in immigration rates between 2021 and 2024 was recorded in almost all counties. Istria County records the highest values in each year observed, while Bjelovar-Bilogora County consistently records the lowest rates. Such a simultaneous increase across almost all counties indicates a structural strengthening of international immigration at the national level rather than its regional redistribution.

SLIKA 6. Prosječna godišnja stopa neto međunarodne migracije po županijama u Hrvatskoj, 2021. – 2024. (‰)

FIGURE 6 Average annual net international migration rate by county in Croatia, 2021–2024 (‰)

Izvor: izračun autora prema DZS-u (2025a, 2025b) / Source: authors' calculations based on CBS (2025a, 2025b)

Ukupno doseljavanje prema podrijetlu raščlanjeno na selidbe unutar županija, međužupanijske selidbe te inozemno doseljavanje, koristeći prosjek za razdoblje 2021. – 2024. dano je na Sl. 5. Dok su unutarnji migracijski tijekovi relativno stabilni u svim regijama, upravo je doseljavanje iz inozemstva glavni čimbenik varijacije intenziteta ukupnog doseljavanja među županijama.

Povišene stope ukupnog doseljavanja u obalnim županijama gotovo su isključivo rezultat inozemne komponente. Nasuprot tome, u kontinentalnim županijama tri navedena migracijska tijeka ujednačenije pridonose ukupnom broju doseljenih. Takav nalaz naglašava prostorno selektivnu narav inozemnog doseljavanja u Hrvatskoj. Ono se ponajprije koncentrira u županijama s razvijenim turističkim gospodarstvom, obalnim pogodnostima i popratnom potražnjom na tržištu rada.

Na Sl. 6 prikazana je prosječna godišnja stopa neto međunarodne migracije, izračunana kao razlika između stope doseljavanja iz inozemstva i stope iseljavanja u inozemstvo, za razdoblje 2021. – 2024. Rezultati otkrivaju heterogenu sliku. Dok većina hrvatskih županija bilježi pozitivan saldo, u sedam je županija vidljiv deficit inozemne migracije. To znači da je u tim područjima iseljavanje u inozemstvo u prosjeku premašilo doseljavanje.

Riječ je pretežito o kontinentalnim i slavonskim županijama koje su i u prethodnim grafikonima bilježile najniže intenzitete doseljavanja. S druge strane, obalne županije – predvođene Istarskom, Zadarskom i Ličko-senjskom – ostvaruju najveće pozitivne viškove. To je u skladu s obrascima utvrđenima na slikama od 1. do 5.

Takav nalaz unosi važnu nijansu u opću sliku: iako se inozemno doseljavanje intenzivira na razini cijele Hrvatske, znatan dio zemlje istodobno gubi stanovništvo putem inozemnih migracijskih kanala. Podjela na obalni i kontinentalni dio stoga ne odražava samo razlike u privlačnosti za doseljenike, već i dublju strukturnu asimetriju u načinu na koji inozemne migracije utječu na regionalne demografske putanje.

Tab. 1. prikazuje doseljavanje iz inozemstva po hrvatskim županijama u razdoblju od 2021. do 2024., i to apsolutni godišnji broj doseljenika, četverogodišnji ukupni broj te prosječnu godišnju stopu na 1.000 stanovnika, pri čemu su župani-

Figure 5 disaggregates total migration by origin – migration within-county, inter-county migration, and immigration - averaged across 2021–2024. While internal migration flows are relatively stable across regions, immigration is the primary driver of variation in total migration intensity between counties. Coastal counties owe their elevated total migration rates almost entirely to the international component, whereas in continental counties the three origin streams contribute more evenly to the total. This finding underscores the spatially selective nature of immigration in Croatia, which concentrates in counties with strong tourism economies, coastal amenities, and associated labour market demand.

Figure 6 presents the average annual net international migration rate, calculated as the difference between the immigration rate from abroad and the emigration rate abroad, for the period 2021–2024. The results reveal a mixed picture: while most Croatian counties record a positive net balance, seven counties show a net international migration deficit, meaning emigration exceeded immigration on average over the period. These are predominantly continental and Slavonian counties, which already recorded the lowest immigration intensities in the preceding figures. Coastal counties—led by Istria, Zadar, and Lika-Senj—record the highest net international migration rates, consistent with the patterns identified in Figures 1–5. This finding adds an important nuance to the overall picture: while immigration is intensifying across Croatia as a whole, a substantial portion of the country is simultaneously experiencing a net population loss through international migration channels. The coastal–inland divide therefore reflects not merely differences in immigration attractiveness, but also a deeper structural asymmetry in how international migration affects regional demographic trajectories.

Table 1 shows immigration from abroad by Croatian counties from 2021 to 2024, including the absolute annual number of immigrants, the four-year total number, and the average annual rate per 1,000 inhabitants, with counties ranked by the total absolute number of immigrants. De-

TABLICA 1. Doseljeni iz inozemstva po županijama u Hrvatskoj, 2021. – 2024.
TABLE 1 Immigrants from abroad by county in Croatia, 2021–2024

Županija / County	Doseljeni iz inozemstva 2021. / Immigrants from abroad, 2021	Doseljeni iz inozemstva 2022. / Immigrants from abroad, 2022	Doseljeni iz inozemstva 2023. / Immigrants from abroad, 2023	Doseljeni iz inozemstva 2024. / Immigrants from abroad, 2024	Ukupno doseljeni iz inozemstva 2021. – 2024. / Total immigrants from abroad, 2021–2024	Prosječna godišnja stopa dosel- javanja iz inozemstva (‰) / Average annual immigration rate from abroad (‰)
Grad Zagreb / City of Zagreb	8399	13628	14193	15306	51526	16,7
Splitsko-dalmatinska / Split-Dalmatia	3582	6822	8505	7966	26875	15,78
Istarska / Istria	3046	5463	7205	7011	22725	28,54
Zagrebačka / Zagreb	2967	4680	5490	5978	19115	15,72
Primorsko-goranska / Primorje-Gorski kotar	2600	4617	5761	5887	18865	17,80
Zadarska / Zadar	1922	3443	4759	4579	14703	22,67
Varaždinska / Varaždin	1356	2223	2841	2493	8913	14,03
Osječko-baranjska / Osijek-Baranja	1267	2108	2323	2193	7891	7,77
Dubrovačko-neretvanska / Dubrovnik-Neretva	1188	1712	2268	2381	7549	16,34
Brodsko-posavska / Slavonski Brod-Posavina	1039	1549	2281	2238	7107	13,91
Šibensko-kninska / Šibenik-Knin	972	1520	1897	1918	6307	16,45
Sisačko-moslavačka / Sisak-Moslavina	1113	1323	1800	2007	6243	11,42
Vukovarsko-srijemska / Vukovar-Srijem	1074	1492	1645	1714	5925	10,59
Karlovačka / Karlovac	972	1440	1608	1494	5514	12,45
Međimurska / Međimurje	1123	1498	1502	1267	5390	12,83
Krapinsko-zagorska / Krapina-Zagorje	1058	1024	1240	1563	4885	10,20
Koprivničko-križevačka / Koprivnica-Križevci	820	987	1223	1226	4256	10,64
Ličko-senjska / Lika-Senj	364	976	1231	1195	3766	21,99
Bjelovarsko-bilogorska / Bjelovar-Bilogora	321	466	622	796	2205	5,53
Požško-slavonska / Požega-Slavonia	451	547	544	607	2149	8,61
Virovitičko-podravska / Virovitica-Podravina	278	454	458	572	1762	6,41

Izvor: izračun autora prema DZS-u (2025a, 2025b) / Source: authors' calculations based on CBS (2025a, 2025b)

je rangirane prema ukupnom apsolutnom broju doseljenih. Iako Istarska županija zauzima prvo mjesto prema intenzitetu doseljavanja po glavi stanovnika, prema apsolutnom broju doseljenih nalazi se tek na trećem mjestu, iza Grada Zagreba i Splitsko-dalmatinske županije. Na Grad Zagreb otpada 22,05 % ukupnog broja doseljenih iz inozemstva zabilježenih u Hrvatskoj tijekom promatranog razdoblja. Takav odnos upućuje na jasnu razliku između relativnog intenziteta doseljavanja, prema kojemu prednjače manje obalne županije, i njegova apsolutnog obujma, koji je najveći u glavnim urbanim središtima.

Prikazani nalazi podložni su nekoliko metodoloških ograničenja koja je važno istaknuti. Prvo, korišteni podaci DZS-a temelje se na administrativnim prijavama prebivališta i boravišta, što ne mora sasvim odražavati stvarnu prostornu prisutnost migrantskih populacija. Određeni dio inozemnih doseljenika, posebice sezonskih i ugovornih radnika, evidentira se u županiji formalne prijave, a ne nužno u onoj u kojoj svakodnevno žive i rade. Drugo, u priobalnim županijama dio prijava može odražavati i specifične oblike statističkog naseljavanja, primjerice u kontekstu sekundarnog stanovanja i prijava povezanih s nekretninama, što može djelomično povisiti zabilježene stope iznad razine stvarnog rezidencijalnog doseljavanja. Treće, analiza se provodi na županijskoj razini (NUTS-3), što je posljedica visoke volatilnosti podataka na razini općina i gradova zbog malog broja stanovnika u znatnom dijelu prostornih jedinica. Takva razina agregacije omogućuje stabilnu usporednu analizu, ali zamagljuje unutarregionalnu heterogenost, posebice razlike između većih urbanih središta i njihova ruralnog zaleđa unutar iste županije. Konačno, analitički pristup u radu je deskriptivan i eksplorativan. Determinante prostornog rasporeda koje se u tekstu spominju (gospodarska dinamika, stanje na tržištu rada, turizam i kvaliteta života) interpretiraju se na temelju postojeće literature i deskriptivnog uvida u prostorne obrasce, a ne formalnim statističkim modeliranjem. Formalno testiranje veza između intenziteta doseljavanja i pojedinih ekonomskih i društvenih čimbenika, kao i analiza na nižim prostornim razinama u županijama s najvišim intenzitetom doseljavanja, predstavljaju logične smjerove daljnjih istraživanja.

spite ranking first by per capita intensity, Istria places third in absolute volume, surpassed by the City of Zagreb and Split-Dalmatia. The City of Zagreb accounts for 22.05% of the total number of immigrants from abroad recorded in Croatia during the observed period. This relationship points to a clear distinction between the relative intensity of immigration, in which smaller coastal counties rank highest, and its absolute volume, which is greatest in the major urban centres.

The presented findings are subject to several methodological limitations that are important to highlight. First, the CBS data used are based on administrative registrations of residence and temporary residence, which may not fully reflect the actual spatial presence of migrant populations. A certain proportion of migrants from abroad, especially seasonal and contract workers, are recorded in the county of formal registration, and not necessarily in the one in which they live and work daily. Second, in coastal counties, a proportion of registrations may also reflect specific forms of statistical settlement, for example in the context of secondary housing and registrations related to real estate, which may partially increase the recorded rates above the level of actual residential immigration. Third, the analysis is conducted at the county level (NUTS-3), which is a consequence of the high volatility of data at the level of municipalities and cities due to the small number of inhabitants in a significant part of the spatial units. Such a level of aggregation allows for stable comparative analysis, but obscures intra-regional heterogeneity, especially the differences between larger urban centres and their rural hinterlands within the same county. Finally, the analytical approach in the paper is descriptive and exploratory. The determinants of spatial distribution mentioned in the text (economic dynamics, labour market conditions, tourism, and quality of life) are interpreted based on existing literature and descriptive insights into spatial patterns, rather than formal statistical modelling. Formal testing of the links between immigration intensity and individual economic and social factors, as well as analysis at lower spatial levels in counties with the highest immigration intensity, represent logical directions for further research.

ZAKLJUČAK

U ovom radu analizirana je prostorna raspodjela recentnog doseljavanja u Hrvatsku u razdoblju od 2021. do 2024. godine. Istraživanje se temelji na službenim podacima DZS-a te na skupu od šest komplementarnih vizualizacija i jednoj zbirnoj tablici na razini županija. Nalazi potvrđuju da je aktualna tranzicija Hrvatske iz iseljeničke u doseljeničku zemlju prostorno izrazito neravnomjerna. Inozemno doseljavanje snažno je koncentrirano u obalnim i priobalnim županijama. Istarska, Zadarska i Ličko-senjska županija bilježe najviše stope u odnosu na broj stanovnika, dok slavonske i ostale kontinentalne županije dosljedno zaostaju. Međutim, analiza apsolutnog broja doseljenih pokazuje drukčiji poredak županija. Grad Zagreb sudjeluje s 22,05 % u ukupnom broju doseljenih iz inozemstva tijekom promatranog razdoblja, nakon čega slijede Splitsko-dalmatinska i Istarska županija.

Razlikovanje intenziteta i obujma doseljavanja analitički je presudno. Manje obalne županije privlače nerazmjerno velike migracijske tokove u odnosu na vlastito stanovništvo, no najveće urbane aglomeracije ostaju dominantna odredišta u apsolutnim iznosima. Nadalje, saldo inozemne migracije i dalje je negativan u sedam pretežito kontinentalnih županija. To upućuje na zaključak da iseljavanje još uvijek nadmašuje doseljavanje u znatnom dijelu državnog područja. Ti su obrasci u skladu sa širim europskim spoznajama koje povezuju koncentraciju doseljavanja s potražnjom na tržištu rada, turističkim gospodarstvom i urbanom centralnošću. Rješavanje nastalih regionalnih nejednakosti zahtijevat će osmišljavanje ciljanih demografskih i razvojnih politika. Takve politike morale bi omogućiti pravedniju raspodjelu koristi od doseljavanja na cijelom hrvatskom teritoriju.

Autorski doprinosi:

K. I.: konceptualizacija istraživanja, metodologija, pisanje – priprema izvornog rada, programska obrada, pisanje – završna verzija i nadzor, validacija.

M. B.: konceptualizacija istraživanja, istraživanje literature, pisanje – priprema izvornog rada, pisanje – završna verzija, validacija.

CONCLUSION

This paper has examined the spatial distribution of recent immigration in Croatia during the period 2021–2024, drawing on official CBS data and a set of six complementary visualisations and one summary table at the county level. The findings confirm that Croatia's ongoing transition from an emigration to an immigration country is spatially uneven. Immigration is strongly concentrated in coastal and Adriatic-adjacent counties, with Istria, Zadar, and Lika-Senj recording the highest rates relative to population size, while Slavonian and other continental counties consistently lag. However, analysis of the absolute number of immigrants reveals a different ranking among the counties. The City of Zagreb accounts for 22.05% of the total number of immigrants from abroad during the observed period, followed by Split-Dalmatia County and Istria County.

This distinction between immigration intensity and immigration volume is analytically important – smaller coastal counties attract disproportionately large flows relative to their population, but the largest urban agglomerations remain the dominant destinations in absolute terms. Net international migration furthermore remains negative in seven predominantly continental counties, revealing that emigration still outpaces immigration in a substantial part of the national territory. These patterns align with broader European evidence linking immigration concentration to labour market demand, tourism economies, and urban centrality. Addressing the resulting regional disparities will require targeted demographic and development policies capable of distributing the benefits of immigration more equitably across the Croatian territory.

Author Contributions:

K. I.: conceptualization, methodology, writing – original draft preparation, software, writing – review and editing, supervision, validation.

M. B.: conceptualization, investigation (literature review), writing – original draft preparation, writing – review and editing, validation.

R. M. Ž.: investigation (literature review), re-

R. M. Ž.: istraživanje literature, resursi, pisanje – završna verzija, osiguranje finansijskih sredstava za istraživanje.

Financiranje: Istraživanje je provedeno u okviru projekta „Dinamika i izazovi migracije, remigracije i imigracije u Republici Hrvatskoj“ (DinamiRH), koji financira Europska unija – NextGenerationEU (01/08-73/23-2519-18).

Izjava o dostupnosti podataka: Podaci su dostupni na zahtjev autorima.

Sukob interesa: Autori izjavljuju da nema sukoba interesa.

sources, writing – review and editing, funding acquisition.

Funding: The research was conducted within the framework of the project ‘Dynamics and Challenges of Migration, Remigration and Immigration in the Republic of Croatia’ (DinamiRH), funded by the European Union - NextGenerationEU (01/08-73/23-2519-18).

Data Availability Statement: Data are available from the authors upon request.

Conflict of Interest: The authors declare no conflict of interest.

LITERATURA I IZVORI / BIBLIOGRAPHY AND SOURCES

- Akrap, A., & Ivanda, K. (2023). Prvih deset godina članstva Republike Hrvatske u Europskoj uniji: demografske promjene u Hrvatskoj 2013–2023. *Hrvatska revija*, 23(2), 14–18. <https://www.matica.hr/hr/760/prvih-deset-godina-clanstva-republike-hrvatske-u-europskoj-uniji-demografske-promjene-u-hrvatskoj-20132023-35132/>
- Artero, M., & Chiodelli, F. (2020). Migration, religion, and residential segregation at the urban level: The case of Muslim migrants in Rome and Milan. *Sociological Inquiry*, 90(4), 867–890. <https://doi.org/10.1111/soin.12322>
- Balabanić, I., Perić Kaselj, M., Rubić, M., Ružić, N. K., Turk, M., Nimac, D., Šimunić, N., Dabo, K., & Tadić, I. (2025). *Istraživački izvještaj anketnog istraživanja o kvaliteti života i obrascima života stranih radnika iz Azije i Afrike u Hrvatskoj*. Institut za istraživanje migracija. <https://repo.imin.hr/object/imin:188>
- Bara, M. (2023). Useljništvo i povratništvo: komparativne javne politike o useljništvu. In S. Baloban, G. Črpić, D. Petrović Štefanac, & Z. Ancić (Eds.), *Demografija, iseljavanje, migracije: Šesti hrvatski socijalni tjedan* (pp. 85–99). Centar za promicanje socijalnog nauka Crkve Hrvatske biskupske konferencije; Kršćanska sadašnjost.
- Benassi, F., Carella, M., García-Pereiro, T., Paterno, A., & Strozza, S. (2025). In search of divided spaces: Socio-economic vulnerability and foreign citizens' settlement patterns in some major cities of northern and southern Italy. *European Urban and Regional Studies*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1177/09697764251388965>
- Berry, J. W. (2006). Contexts of acculturation. In D. L. Sam & J. W. Berry (Eds.), *The Cambridge handbook of acculturation psychology* (pp. 27–42). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511489891.006>
- Charles, C. Z. (2003). The dynamics of racial residential segregation. *Annual Review of Sociology*, 29, 167–207. <https://doi.org/10.1146/annurev.soc.29.010202.100002>
- Čuka, A. (2026). Croatian islands – immigration hub in a country dealing with a demographic crisis? *Rural Landscapes: Society, Environment, History*, 13(1), Article 3. <https://doi.org/10.16993/rl.177>
- Državni zavod za statistiku. (2025a, 18. srpnja). *Migracija stanovništva Republike Hrvatske u 2024*. <https://podaci.dzs.hr/2025/hr/97255>
- Državni zavod za statistiku. (2025b, 29. kolovoza). *Procjena stanovništva Republike Hrvatske u 2024*. <https://podaci.dzs.hr/2025/hr/97253>
- Galeano, J., & Bayona-i-Carrasco, J. (2018). Residential segregation and clustering dynamics of migrants in the metropolitan area of Barcelona: A demo-spatial analysis at the census tract level. *Quetelet Journal*, 6(1), 99–127. <https://doi.org/10.14428/rqj2018.06.01.05>
- García, M. (2025). The intersection of urban studies and migration studies (Reflecting on ways forward). *International Migration*, 63(5), Article e70104. <https://doi.org/10.1111/imig.70104>
- Malmberg, B., Andersson, E. K., Nielsen, M. M., & Haandrikman, K. (2018). Residential segregation of European and non-European migrants in Sweden: 1990–2012. *European Journal of Population*, 34(2), 169–193. <https://doi.org/10.1007/s10680-018-9478-0>
- Massey, D. S., & Denton, N. A. (1988). The dimensions of residential segregation. *Social Forces*, 67(2), 281–315. <https://doi.org/10.1093/sf/67.2.281>
- Panori, A., Psycharis, Y., & Ballas, D. (2019). Spatial segregation and migration in the city of Athens: Investigating the evolution of urban socio-spatial immigrant structures. *Population, Space and Place*, 25(5), Article e2209. <https://doi.org/10.1002/psp.2209>
- Royuela, V., & Vargas, M. (2010). *Residential segregation: A literature review* (Working Paper No. 7). Facultad de Economía y Empresa, Universidad Diego Portales. <https://ideas.repec.org/p/ptl/wpaper/7.html>

- Skop, E., Peters, P. A., Amaral, E. F. L., Potter, J. E., & Fusco, W. (2006). Chain migration and residential segregation of internal migrants in the metropolitan area of São Paulo, Brazil. *Urban Geography*, 27(5), 397–421. <https://doi.org/10.2747/0272-3638.27.5.397>
- Van Hooren, F. (2010). When families need immigrants: The exceptional position of migrant domestic workers and care assistants in Italian immigration policy. *Bulletin of Italian Politics*, 2(2), 21–38. https://www.gla.ac.uk/media/Media_194307_smxx.pdf
- Wen, T.-H. (2019). Spatial assimilation. In A. M. Orum (Ed.), *The Wiley Blackwell encyclopedia of urban and regional studies* (pp. 1–6). John Wiley & Sons. <https://doi.org/10.1002/9781118568446.eurs0307>